

Τό Κυπριακό πρόβλημα υπήρξε ανέκαθεν , από τὰ χρόνια ἀκόμα τῆς ἀποικιακῆς κατοχῆς, κατ' ἔξοχή πρόβλημα εἰρήνης καί πολέμου. Γι' αὐτό καί τό ὀργανωμένο κυπριακό κίνημα εἰρήνης βρίσκονταν πάντα στήν καρδιά τῶν γεγονότων καί τοῦ ἀγώνα τῆς νήσου . Ἐκεῖνο πού προσέδραμε πάντα μέ τόση δύναμη τοῦδ ἰσφορους κατακτητές , ἦταν ἡ στρατηγική θέση τῆς νήσου, σάν ἑνός βασικοῦ κόμβου στίς στρατηγιές ἀρτήριες πού δένουν Ἀνατολή καί Δύση, Νότο καί Βορρά, σάν ἑνός κλειδιοῦ πού μπορεῖ ν' ἀνοίξει τίς πύλες πρὸς τόν πλοῦτο τῆς Ἀνατολῆς . Αὐτή τήν στρατηγική θέση τῆς Κύπρου τήν εἶχαν συλλάβει ὅλοι οἱ κατὰ καιροῦς ἐπίδοξοι κοσμοκράτορες ἀπό τοὺς ἀρχαίους χρόνους μέχρι τίς μέρες μας.

Κλασσική παρέμεινε ἡ διαπίστωση τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅτι " ὅποιος θέλει νά ἐπικρατήσῃ στήν Ἀσία , πρέπει νά κατέχει τήν Κύπρο". Ἡ λογική αὐτή κίνηση τὰ βήματα τῶν Λατίνων σταυροφόρων στή Κύπρο στὰ χρόνια τοῦ μεσαίωνα, τῶν Ἑνετῶν σέ συνέχεια, τῶν Ὀθωμανῶν στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνα καί στὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνα τῶν Βρεττανῶν Ἰμπεριαλιστῶν . Ὁ 20ος αἰῶνας ἔθεσε τό θέμα τῆς στρατηγικῆς σημασίας τῆς Κύπρου μέ μεγαλύτερη ἀκόμη δεξυτέτα νοουμένου ὅτι καί ἡ λεκάνη τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου δέθηκε στόν αἰῶνα μας ἔμεσα" καί μέ τὰ ὑπερκερδη τῶν μονοπωλίων πετρελαίου, ἀλλά καί μέ τήν ἀνάπτυξη τῶν ἐθνικοαπέλευθερωτικῶν κινήματων τῆς περιοχῆς.

Ὁ Κυπριακός λαός ποτέ φυσικά δέν ἀποδέχθηκε τόν ρόλο αὐτό πού τοῦ προδρίζαν οἱ λογιῆς -λογιῆς κατακτητές καί ἄπειρες ὑπῆρξαν οἱ θυσιές στήν μακρά ἀλυσίδα τῶν ἀγώνων τοῦ λαοῦ γιά λευτεριά. Στὰ χρόνια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ μικρή Κύπρος παρά τό ὅτι ζοῦσε κάτω ἀπό ἕνα στυγνό ἀποικιακό καθεστώς , σέ μιά ἔξαρση πού χαρακτήριζε τήν πολιτική ὀριμότητα τοῦ λαοῦ της πρόσφερε 30.000 ἐθελοντές στό ἀντιφασιστικό στρατόπέδο, ἐκφράζοντας ταυτόχρονα καί τήν ἐλπίδα ὅτι μέ τήν συντριβή τοῦ φασισμοῦ θά ἐφαρμόζονταν καί στήν περίπτωση τῆς Κύπρου οἱ ἀρχές τῆς αὐτοδιάθεσης. Σ' ἀπάντηση ὅμως ὁ Βρεττανικός Ἰμπεριαλισμός ἐνέτεινε μετά τόν πόλεμο ἀκόμη περισσότερο τὰ καταπιεστικά του μέτρα σέ βάρος τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, προσπαθώντας ταυτόχρονα νά ὑποσιμῶει ἀπό τὰ μέσα τό μέτωπο του , ὑποθάλλοντας τεχνητά μιά ἀντιπαράθεση στά συμφέροντα τῶν δύο βασικῶν κοινότητων τῆς νήσου - τῆς Ἑλληνοκυπριακῆς καί τῆς Τουρκοκυπριακῆς . Ἐπρόκειτο γιά μιά ἀντιπαράθεση ἐντελῶς τεχνητή γιατί τίς δύο κοινότητες δέν τίς χώριζε καμιά οὐσιαστική διαφορά , μαζί ἀγωνιοῦσαν γιά τό μέλλο της καί μαζί πάλευαν γιά τήν λευτεριά της.

Ἀπό τότε ἀκόμη προβλήθηκε ἀπό Βρεττανικῆς πλευρᾶς - κι' αὐτή ἡ θέση ὑποστηρίχθηκε τό 1956 ἐπίσημα καί ἀπό Ἀμερικανικῆς πλευρᾶς μιά μορφή δια-

Ο έντεινόμενος αγάνας του Κυπριακού λαού οδήγησε τό 1960 σε μια μορφή ανεξαρτησίας που διατηρούσε όμως ταυτόχρονα άνεπαφες τές βρετανικές βόσεις στην νήσο ενώ ταυτόχρονα έθετε στα θεμέλια του πρώτους όλα έκεινα τά διαιρετικά στοιχεία που θα παρεμποδίζαν την κανονική λειτουργία του. Η Βρετανία, ή Ελλάδα καί ή Τουρκία άνδλαραν έπίσης έπίσημα τόν ρόλο τών "έγγυητών" τής ανεξαρτησίας τής Κύπρου με δικαιώματα μέγιστα μονομερούς έπέμβασης στα έσωτερικά τής νεαρής Δημοκρατίας.

Στά 17 χρόνια τής ανεξάρτησης ύπαρξης τής Κύπρου, οί Ιμπεριαλιστικές συνωμοσίες θα έπαιρναν τές πιά διάφορες μορφές φτάνοντας μέχρι καί την άμή ένοπλη έπέμβαση του 1974 με τό χουντικό πραξικόπημα καί την Τουρκική έίσοδη, με στόχο πάντοτε τόν διαμελισμό τής νήσου, την εξόντωση του Ισχυρού προοδευτικού, πατριωτικού της κινήματος που έθετε την σεραγίδα του σ'όλες τές έξελέξεις, καί την μετατροπή του έδάφους της σε πολεμικό νατοϊκό προγεφύρωμα στην εδαίοθητη περιοχή τής Μέσης Άνατολής. Δέξεται να τονιστεί έδώ ότι ή λύσσα τών πιά έπιδρομικών δυνάμεων του Ιμπεριαλισμού ένάντια στην Κυπριακή Δημοκρατία όφελεται κυρίως στο γεγονός ότι τό νεαρό κράτος πολύ γρήγορα έντάχθηκε στο κίνημα τών άδεσμεθτων, άνέπτυξε όλολευρα τές σχέσεις του με όλες τές χώρες, συμπεριλαμβανομένων καί τών σοσιαλιστικών, βόσει τών άρχών του άμοιβαίου σεβασμού καί άπέκρουσε κάθε προσπάθεια του νατοϊκού παράγοντα να τό έγκλωβίσει στις μηχανορραφίες του στην περιοχή. Ο πρόεδρος Παύλιος, διαδραμάτισε στην πορεία αυτή σημαντικό ρόλο γεγονός που δόη του τό συγχώρησαν ποτέ οί σποσεινοί νατοϊκοί κύκλοι καί οί ύπηρεσίες τους.

Τώρα ή Κύπρος καίται βαθεία τραυματισμένη καί τεμαχισμένη με τουρκικά στρατεύματα κατοχής στο 40% του έδάφους της καί τό ένα τρίτο του πληθυσμού της (όλόκληρος ό πληθυσμός είναι 640.000, τά 4/5 είναι Έλληνες καί οί υπόλοιποι Τούρκοι) διακείμενο από τά σπένια του, με χιλιάδες άγνοουμένους καί χιλιάδες γυναίκες καί παιδιά στα μαύρα, κι'αυτή ή άπαράδεκτη για τές μέρες μας κατάσταση συνεχίζεται τρίτο χρόνο τώρα, παρά τά επανειλημμένα ψηφίσματα του ΟΗΕ, που άπαιτούν την άμεση άποχώρηση όλων τών ξένων στρατευμάτων από την Κύπρο, την έπιστροφή όλων τών προσφύγων στα σπένια τους καί τόν σεβασμό τής ανεξαρτησίας, κυριαρχίας, έδαφικής άκεραιότητας καί του άδεσμεθτου του κυπριακού κράτους. Παρά την τελική πράξη του Ήλσίνκι καί τό γεγονός ότι ή Κυπριακή Δημοκρατία είναι όργανικό μέλος τής Εθνωπατικής οίκογένειας.

Τό όργανωμένο κίνημα ειρήνης τής Κύπρου που ύπήρξε ένα από τά έδρυτικά μέλη του Παγκοσμίου Συμβουλίου Ειρήνης, όρδά άντίκρουσε σε όλα τά στάδια του κυπριακού αγάνα καί σ'όλες τές φάσεις τών δραματικών περιπετειών τής νήσου την οδία τών γεγονότων. Από τά χρόνια άνομα τής βρετανικής άποικιοκρατίας, τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης έπεσήμενε τους τεράστους κινδύνους που έγκυμονούσε για την Κύπρο καί τό μέλλο του λαού της ή πατασική τών βρετανικών βόσεων στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια,

και σε συνέχεια η πυρηνικοποιηση της. Οι βασεις εκεινες πολυ γρηγορα θα χρησιμοποιουνταν κατα την διαρεια της αγγλογαλλικης επιχειρησης στο Σουες το 1956. Κι' οταν στην Κυπρο επιβληθηκαν οι Συμφωνιες Ζυριχης - Λονδινου βασει των οποιων διατηρουνταν οι βρετανικες βασεις σαν κυριαρχο βρετανικο εδαφος το Παγκυπριο Συμβουλιο Ειρηνης καταδινασε με αποφασιστικη ισχυη το κουτσουρεμα της κυπριακης ανεξαρτησιας, προειδοποιωντας ταυτοχρονα για τους μελλοντικους κινδυνους, για αυτη ταυτη την κατασταση της Κυπρου. Προειδοποιησεις που δυστηχως επαληθευτηκαν.

Το καλοκαίρι του 1964, λιγους μονο μηνες υστερα απο τις ανοικτες πια προκλησεις του ΝΑΤΟ σε βαρος της Κυπριακης Δημοκρατιας και την υποδαλψη απο τον Ιμπεριαλιστικο παραγοντα των διακοινοτικων συγκρουσεων το Παγκυπριο Συμβουλιο Ειρηνης οργανωσε μια γιγαντιαια πορεία Ειρηνης μέσα στην καρδια των βρετανικων βασεων με αιτημα την διαλυση τους, στην οποια πήραν μερος πάνω απο 100.000 άτομα.

Το κυπριακο κίνημα ειρηνης τοποθετουνταν πια στο κέντρο του αγώνα του κυπριακου λαου για την ολοκληρωση της ανεξαρτησιας του και την κρεωκοπια των Ιμπεριαλιστικων μηχανοραφιων σε βαρος της Κυπρου. Στην περιοδο αυτη το Παγκυπριο Συμβουλιο Ειρηνης αρχισε ν' αναπτυσσει εντονη διαφωτιστικη δραστηριότητα στο εξωτερικο με σκοπο την ορθη ενημερωση της διεθνους κοινης γνώμης γυρω απο την ουσια του Κυπριακου προβληματος που μετα απο το 1964 αρχισε ν' απασχολει σοβαρα τον ΟΗΕ. Οι Ιμπεριαλιστικες, νατοϊκες δυνამεις προσπαθουσαν απο τοτε ακομη να παρουςιασουν το Κυπριακο σαν προβλημα διαφορων των δυο κοινοτητων που κατοικουσαν την Κυπρο. Το επιχειρημα αυτο που βδλευε τα Ιμπεριαλιστικα διχοτομικα σχέδια ανατρέπονταν στην γένεση του με την προβολη του Κυπριακου σαν κατ' εξοχή προβληματος ειρηνης και πολέμου, σαν προβληματος δηλαδη που επηρραζε άμεσα τις εξελξεις στην ναυτη περιοχη της Μεσης Ανατολης, σαν προβληματος που εξεφραζε την ψυχοπολεμικη πολιτικη των Ιμπεριαλιστικων κέντρων στην ευαίσθητη περιοχη της Ανατολικης Μεσογειου.

Η ύπηρεσια του Παγκυπριου Συμβουλιου Ειρηνης έναντι του Κυπριακου αγώνα βρισκονταν ακριβως στο ότι μεταφερε Εγκαιρα το Κυπριακο προβλημα στο διεθνές προσκήνιο και το διατήρησε εκεί δένοντας το με όλα τα άλλα μεγάλα διεθνή προβλήματα, δένοντας το με τις δυνამεις εκεινες που κινουσαν την Ιστορια. Οι αντιπρόσωποι του Παγκυπριου Συμβουλιου Ειρηνης σ' όλα τα διεθνή συνέδρια ειρηνης, στις Συνδιασκέψεις, στα Φόρουμ, σ' όλες τις διεθνεεις επαφές τους αντίκρυζαν το Κυπριακο μέσα στο ευρύ διεθνές του φόντο ταυτιζόμενοι με τους αγωνιστές της ειρηνης και της προόδου, ταυτιζόμενοι με τον ολο συνεπια αγώνα του σοσιαλιστικου κόσμου και της ηγέτιδας του δυναμης της Σοβιετικης Ένωσης. Οι Κύπριοι αντιπρόσωποι είχαν θέση πάνω σε όλα τα μεγάλα διεθνή θέματα, ήταν πάντα σαφής και κατηγορηματικη,

ήταν θέση που έκφραζε την αντιιμπεριαλιστική συνέπεια του κυπριακού απελευθερωτικού κινήματος. Δεν υπήρξε μεγάλη διεθνής κινητικοποίηση είτε αυτή ήταν για την υπεράσπιση του Βιετνάμ είτε για την καταδίκη των φασιστικών καθεστώτων στην Ελλάδα, την Ισπανία και άργότερα την Χηλή, είτε για την απελευθέρωση των αποικιακών λαών χωρίς την συμμετοχή των Κυπρίων αγωνιστών της ειρήνης. Η Κυπριακή συμμετοχή ήταν ένεργος και στα θέματα της Εθνοπατριϊκής Ασφάλειας και Συνεργασίας και στο μέγιστο ύπογραφών τόσο κάτω από την πρώτη Έγκληση της Στοκχόλμης όσο και κάτω από την δεύτερη Έγκληση της Στοκχόλμης. Αξίζει να υπογραμμιστεί ότι την πιο πρόσφατη, την δεύτερη Έγκληση της Στοκχόλμης για τον τερματισμό του κινήτου των εξοπλισμών υπογράφηκαν όλοι σχεδόν οι ύπουργοί της κυπριακής Κυβέρνησης, όλοι οι βουλευτές, όλοι οι δήμαρχοι, όλες οι ήγεσιες των συνδικαλιστικών, νεολαιεψτικών, γυναικείων και άλλων μαζικών οργανώσεων.

Είναι γεγονός ότι τό κύρος του Παγκυπρίου Συμβουλίου Ειρήνης άνδρως ιδιαιτέρα στα τελευταία τρία χρόνια λόγω άνριβής του γεγονότος ότι τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης κατέστη ό κυρήνας και ό κυριώτερος μοχλός του Παγκοσμίου κινήματος άλληλεγγύης προς την Κύπρο. Το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης ήτα από τις πρώτες διεθνείς οργανώσεις που καταδίκασαν τό χουντικό πραξικόπημα και την εισβολή από δυό πλευρές της ίδιας Ιμπεριαλιστικής συνομοσίας. Δεν είναι τυχαίο που Πρόεδρος της Διεθνούς Έπιτροπής Άλληλεγγύης προς την Κύπρο είναι ό Πρόεδρος του Παγκοσμίου Συμβουλίου Ειρήνης Ρόμος Σιάντρα, ένα πρόσωπο που χείρει πολύ πλατειές έκτιμησης μέσα σε όλα τα στρώματα του Κυπριακού λαού. Οι δεσμοί του Κυπριακού λαού με τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης έδραιώθηκαν άκόμη περισσότερο με την άποποφή στον Πρόεδρο Εκκέρτο του Χρυσού Πεδάλλου "Βολιό Κυπρί" για τις ύπηρεσίες του στον πανανθρώπινο άγώνα για την ειρήνη.

Επίς άποστολές του Παγκυπρίου Συμβουλίου Ειρήνης συμμετέχουν τώρα πρόσωπα διαφορετικών πολιτικών πεποιθήσεων. Η βάση του κινήματος διευρύνθηκε σε πολύ μεγάλο βαθμό κι έγινε ή άδιαμφισβήτητη δύναμη που κινεί τον διεθνή παράγοντα στα θέματα της διεθνούς άλληλεγγύης.

Ό ρόλος αυτός του κινήματος δε άβξάνεται συνεχώς όσο δε άβξάνεται και ή άνέγνη μεγαλύτερης διεθνοποίησης του κυπριακού. Ό άγώνας για μία ειρηνική, πολιτική, όίκαιη λύση του Κυπριακού θάναί άπ'ότι δεχθούν τό σημερινά δεδομένα μακρός και σιηρός κι ή Κύρος δε πρέπει να είναι σε θέση να κινήτοποιήσει τό μέγιστο των δυνάμεων για ν'άντιμετωπίσει τις ύπέρτερες δυνάμεις που επιδιώκουν την καταστροφή της για να εξαναγκάσει τον εισβολέα κι έκείνους που τον στηρίζουν ν'άποδεχτούν μία λύση σύμφωνη με τις άποφάσεις του ΟΗΕ. Δυνάμεις έσωτερικές και έξωτερικές. Έσωτερικά προβάλλει ή άνέγνη έδραίωσης της ένότητας των πατριωτικών

